

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter IV

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter IV", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter IV*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. XXVI. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl04val-shoot-idm140153725166480/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter IV

villigt skal opgive sit høje Embede udelukkende for at flygte med det elskende Par til Tyskland og foretage Vielsen der. Men selv dette Offer vilde ikke paa nogen Maade bringe den virkelige Vanskelighed ud af Verden. Thi Kirkens Skilsmisdom staar stadig ved Magt, og den skulde en af Kirkens højeste Tjenere uden Skrupler kunne se bort fra, naar han i Forvejen har anerkendt dens fulde Lovlighed? Saalænge Dommen ikke er omstødt af Paven, er den gyldig, selv om den ogsaa gaar de gode imod og favorerer de uretfærdige. Men denne Dom, Kærnen i hele Stykket, synes Digteren i de sidste Akter ganske at have glemt, ligesom han overser, at Knud jo ikke er en Bedrager, men formelt set har hele Retten paa sin Side. Det er fremdeles Kirkens Dom og ikke Kongens overflødige Vagt, der er den eneste og virkelige Hindring for Axels og Valborgs Forening. Og saaledes som Oehlenschläger har skildret de to, er det ganske udelukket, at de kan tage Afsked med hinanden for evigt — for faa Tiner senere at indvillige i at flygte sammen.

Alt dette sker kun, før at Axel i det afgørende Øjeblik, da Luren høres, frivilligt kan ofre Kærligheden for Pligten mod Fædrelandet, sin egen Lykke for Statens Vel. Den trofaste Elsker er tillige den ideale Ridder. Og Oehlenschläger har lagt den store Poesi over Scenen ved Valborgs stolte Afskedsord:

Nu gaae! Nu glemmer jeg dig aldrig!

Først i femte Akt er Digteren ved at komme fri af de Vanskeligheder, Konstruktionen har hildet ham i. Men selv der gør Stykkets Grundskavank sig gældende. Axel kan ingenlunde ved sin Troskab mod

XXVI